

Аль ето ти яда голяма,
Патрика съ Арапи достигна.
Стоянъ си назатъ повърна,
И скри ся въ гѣсти планини.
Патрика си назатъ повърна,
И на цар-отъ си думаше:
„Цару-лю, честитъ Падиша,
Нали ти, цару, азъ казахъ,
Колку отъ стари остали
'Сички-те да ги изтурчишъ,
Деца-та да имъ поробишъ,
Попови да имъ изколишъ,
Владици да имъ избесишъ,

Църкви-те да имъ соберишъ,
Тоги ща, цару, въ миръ бидишъ;
Азъ ще изъ нашке да прата,
Тѣ щатъ да бѣдатъ поверни.“
Царъ си Патрика послуша,
Испрати, дѣ ги исече,
Исече сички попове,
Избеси сички владици,
Изтурчи млади деца-та,
Собори сички-те църкви,
И много отъ тѣхъ изтурчи.
Заплака малокъ и големъ,
Какво ъ зло нападнало.

82.

Рада и Циганче.

Маре Стоѣне, Стоѣне!
Разболялъ сѣ ъ младъ Стоянъ
На врѣхъ на стара планина.
Немало кой да го гледи,
Гледале сѣ го два орли
Два орли, два мили брата.
Съ уста му вода носиле,
Съ крилъ му сенка чинале.
Стоянъ на орли говори:
„Два орла, два мили брата!
Понагоре сѣ дижете
До где ми душа излезе,
Тѣ па тогава паднете,
Бѣло сѣ месо наѣште,
Черни ся кърви напите;
Бѣло ъ месо юначко,
Черни сѣ кърви левентски.“
На орли кажатъ Стояну:
„Море Стоѣне, Стоѣне!
Тѣ не сми дошле, Стоѣне,
Крѣви-те да ти пиеме.
Ами сме дошле, Стоѣне,

Теб' да си юнакъ гледаме.
Знаишъ, Стоѣне, паметвишъ,
Кога въ пожара горехме,
Тѣ си тояга подаде,
Тѣ ни изъ пожаръ извади?“
Стоянъ на орли говори:
„Два орли, два мили брата!
Азъ немамъ мило братенце,
Вѣ сте мене два бракиѣ.
Знайте ли мой-те дворове?
Тамъ има драво крѣстато,
Идете на мой-те двори,
Паднете на това дрѣво,
Тѣ жално, мило грачайте:
„Ти Стоянова майчице!
Я хайде да те заведамъ,
При твоего сина Стояна,
Че лежи, тѣ ще да умре,
Че му сѣ риза ушила
На личенъ день на Прокопій,
И люто го сѣ поклѣла,
Пуста сѣ клѣтва збѣднала